

Man en paard

Rick Moorman velt in deze rubriek een oordeel over de werkkleding van Nederlandse sporters. Elke maand ontvangt hij een topsporter in zijn exclusieve mannenmodezaak en vertelt hij vanuit zijn vakgebied iets over de achtergrond en uitstraling van deze werkkleding. Moorman steekt zijn gast ook naar eigen inzicht in het nieuw. Hij gaat daarbij op zoek naar de man achter de sporter. Deze keer is dat springruiter en Olympisch gouden medaillewinnaar Jeroen Dubbeldam.

Splitten, schuine zakken en afgeronde voorpanden

Door de splitten aan de achterkant viel het jasje mooier over het zadel heen. Door de schuine zakken kon men tijdens het jagen gemakkelijker bij de patronen. Het afronden van de voorpanden van een single-breasted jasje is afkomstig van het jacquet. Afgeronde panden vielen namelijk mooier en beter over het bovenbeen. Later zijn de lange achterpanden eraf geknipt en ontstond de **lounge suit**, een informeel pak met een kort jasje.

Rijbroek

Dat de rijbroek van ruiters vaak wit is vindt zijn oorsprong in de tijd dat de adel onder de gebruikelijke driekwartsbroek witte kousen droeg. Zo kon je ook echt laten zien dat je van adel was. Wie witte kousen droeg hoefde immers niet door de modder te lopen. Lopen, dat was voor het volk.

Revers en knoopsgat

In de evolutie van de kleding hebben militaire uniformen altijd een grote invloed gehad op de ontwikkeling van ons dagelijks pak. Zo zijn de revers ontstaan omdat de soldaten voor hun gemak de van origine opstaande kragen neersloegen en de borstpartij openvouwden. Het knoopsgat dat nu nog vaak in onze revers zit zonder dat het een functie lijkt te hebben, werd vroeger dus wel degelijk gebruikt, namelijk om die hoge staande kraag dicht te doen.

Rokkostuum of Jacquet

Het rokcostuum, ofwel het **Jacquet** was in de 18e eeuw dé kleding voor op het paard. Nu dragen we ze alleen nog bij bruiloften. Het tweedelig single-breasted pak, ook wel **lounge suit** genoemd, dragen wij nu als zakenkostuum, maar was vroeger bedoeld als vrijetijdspak waarin de Engelse adel naar de paardenraces ging kijken.

Bent u ooit wel eens op een paardensportevenement geweest? Nee? Dat zou u dan toch eens moeten doen. Het is namelijk prachtig om te zien hoe mensen zich uitdossen rond deze toch wat *upper class* sport. Nu ben ik als kledingdetailist natuurlijk van nature al bijzonder geïnteresseerd in het kleedgedrag van mensen, maar tijdens een hippisch evenement kijk ik helemaal mijn ogen uit. Relatiemarketing is rond deze sport erg belangrijk. Er zijn veel bedrijven die hun relaties in deze chique omgeving ontvangen met luxe lunches en veel champagne. Het *word-ik-wel-gezien-gehalte* is dan ook hoog. Het absolute hoogtepunt is de *Lady's Day* waarbij een overdaad aan hoeden doet denken aan Ascot, hét hippische evenement waar de Engelse society gezien wil worden.

Geheel in stijl zijn tijdens zo'n evenement ook de ruiters. Zij gaan chique gekleed, in een rijcolbert, rijbroek en laarzen. Deze variëren van één rij enkel split tot één rij met dubbel split, afgezet met fluweel op de kraag. Het colbert wordt gecombineerd met shirt en das of plastron (strikje). De onmiskenbare beige of gele rijbroek en de glimmende zwarte of bruine laarzen maken het geheel helemaal af. Ik zie echter geen duidelijke lijn in hoe deze kleding er nu precies uit moet zien. De kledingvoorschriften uit het Algemeen Wedstrijdreglement van de Hippische sportbond bieden geen uitkomst. Onder invloed van de toenemende sponsorbelangen dragen sommige springruiters een sponsorvermelding op overhemden en boorden en houden zij zich ook op andere punten steeds minder aan de traditionele rijkleding.

'Jeroen Dubbeldam is een man die weet wat hij wil, dus kies ik voor een Italiaanse zakenpak.'

valt te ontdekken in het kleedgedrag van de ruiters: 'Ze doen maar wat in onze sport, eigenlijk zijn we daar dus niet mee bezig en denken er ook niet over na. Ik doe wat de rest doet. Ja, bij de landenwedstrijd regelt de bond de kleding, maar voor de rest... Ach weet je, het gaat ook om de paarden, niet om ons.' En dat zie je ook. Het paard van de ruiter staat er altijd piekfijn bij. Dat komt natuurlijk door de *groom*, de verzorger die het paard en de laarzen van de ruiter onder zijn hoede heeft. Het besef dat de paarden het werkkapitaal van de ruiter zijn wordt naarmate het gesprek langer duurt steeds duidelijker. Alles gaat daar naar toe. Comfortabele en vooral zeer dure trailers om de paarden veilig te vervoeren, een dure maandelijkse huishouding om te zorgen dat het werkkapitaal op zijn minst zijn waarde houdt.

Rick's oordeel over de rijkleding van Jeroen Dubbeldam

Wat mij direct opvalt aan de rijkleding van Dubbeldam is dat het jasje eigenlijk te groot is en de mouwen zeker twee centimeter te lang zijn. Heeft dat een reden? Dubbeldam: 'Nee eigenlijk niet. Eerlijk gezegd vind ik ook dat die mouwen te lang zijn, maarja, dit jasje heb ik gekregen.' 'Van je sponsor?', vraag ik wijzend op de sponsornaam op de revers. 'Nee dat is het merk van het jasje.' Ik moet er niet aan denken dat mijn leveranciers het in hun hoofd halen om de merknaam over de volle lengte van de revers gaan zetten, dan verkoop ik geen pak meer. De rijbroek staat eigenlijk niet ter discussie, deze is praktisch en comfortabel.

Voor veel hilariteit zorgt de meegebrachte stropdas, een wit gehaakt, dun flodderig touwtje wat de naam das naar mijn mening niet mag dragen. Sterker nog, het knopen van dat ding is een groot probleem,

casual outfit aan en ik moet nog wat telefontjes plegen', verontschuldigt hij zich, terwijl hij zijn strak gepoetste rijlaarzen van Italiaanse makelij met een plof op de grond zet. Daar zit ik dan tegenover de Olympisch kampioen van 2000, eigenlijk gewoon een moderne zakenman in paarden die via zijn mobiel een zakendeal probeert te sluiten. Ik weet me te herpakken en ga direct over tot de brandende vraag of de aloude kledingvoorschriften in de paardensport veranderd moeten worden in deze nieuwe tijden.

'Daar zijn ze in Amerika wel volop mee bezig, zo van: Wég met dat colbert, gewoon een polo. Daar ben ik het dus niet mee eens, we moeten gewoon de traditie vasthouden.' Ik vraag me af of Jeroen weet wat de kledingvoorschriften zijn van de Koninklijke Nederlandse Hippische Sportbond, want ik kan ze dus niet vinden. Ook Jeroen moet echter het antwoord schuldig blijven. Hij beaamt dat er geen enkele duidelijkheid

Wordt het daarom geen tijd om die kledingvoorschriften te moderniseren? Dit lijkt mij een mooie opening voor mijn ontmoeting met Jeroen Dubbeldam, een sporter die mijn respect heeft gekregen door zijn fantastische prestatie in Sydney. Iemand die van goede kleding moet houden omdat een van zijn sponsors (Robert Nederveen) tot de betere modezaken van Nederland behoort. Ik ben benieuwd of Jeroen mijn advies over wat hij buiten zijn sport zou moeten dragen kan waarderen. Ik zit te denken aan iets klassieks, niet Engels, maar Italiaans.

Weinig kledingvoorschriften in de hippische sport

Wat direct opvalt bij de binnenkomst van Jeroen Dubbeldam is zijn zelfbewuste uitstraling. Daar waar ik nog een beetje nerveus zit te draaien op mijn stoel, neemt Jeroen direct het woord: 'Sorry maar ik heb gewoon mijn

ook voor mij! Over het shirt is wel nagedacht: *button down* om te voorkomen dat de kraag gaat wapperen tijdens het springen en zelfs een soort stoffen dasspeld die met een knoop over het shirt gaat om het *gedans* van het touwtje bij de dubbele oxer tegen te gaan. 'Is er nou geen enkele leverancier te vinden die deze kleding gaat aanpassen aan de moderne tijd, waarbij het traditionele karakter wel gewaarborgd blijft?', roep ik wanhopig. Jeroen kijkt me lachend aan en zegt: 'De enige in de paardensport die zich daar echt mee bezig houdt is mijn collega Albert Voorn, misschien moet jij dat samen met Albert gaan ontwikkelen.'

Moderne zakenman die weet wat hij wil

Nu moet ik mijn visie gaan geven over wat Jeroen in mijn ogen zou moeten dragen buiten de paardensport. Jeroen is duidelijk een hedendaagse zakenman die van zijn sport en hobby zijn beroep heeft kunnen maken, maar wel iemand die de tradities niet overboord wil gooien. Dat ben ik volledig met hem eens, maar hij zou zich nog iets moderner kunnen kleden. Ik kies voor een goed gesneden donker zakenpak, omdat dit zakelijk gezien meer cachet geeft. Het Italiaanse *Canali* is in mijn ogen een van de beste Italiaanse confectionairs, omdat die nog op een traditionele wijze zijn pakken vervaardigd. Dit komt tot uiting in een goed zittende borstpartij, in de iets smallere schouderlijn en de lichte taillering met behoud van bewegingsvrijheid. Het binnenwerk is niet geplakt, maar voorzien van onder andere paardenhaar. De gebruikte stoffen zijn van een zeer fijne, hoogwaardige kwaliteit, waardoor het pak soepel valt.

Het pak wordt gecombineerd met een licht hemd van een dubbel getwijnd fijn katoenen garen, met een opvallende, wat grotere boord en als laatste natuurlijk het enige *juweel* dat een man kan dragen: de volle jacquard geweven zijden stropdas. Kortom, wat ik nu zie is een jonge, zeer succesvolle zakenman die weet wat hij wil, weet wat hij draagt en wat bij hem past. Oordeelt u zelf maar!

RM